

ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΕΣ

ΜΑΡΣΕΓΙΕΖΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

—'Η μύτ' θά σι τρώη, μού φαίνεται, οδρ Γιάννου!...
 Και ελτε καί τού κόφρανε μερικές μερικές βοδιού.
 —'Αιντε τώρα, νά πάρουμ κι λίγα μακαρόνια κι να φεύγουμ!... Γι-
 νίραμ λούτσα, πού νά πάγ' ή οφρη; ή πάγ'!...
 —Οι εϋζώνοι έμειναν άναυδοι. Κάτι ελιταν μεταξύ τους, άλλα δέν μα-
 ταζούσαν από τη θέσι τους!...
 —Τι μού σταθίκατ αυτοί, σά μαριαρουνκούλδονε;...
 —Κύρ Ιπλουχία, μί Φραγκέζαμ!...
 —Γιατί, ούρέ;...
 —Λαιμητή χωρίς άρνί στη σούβλα!...
 —'Αιντε, ούρέ κατακαίμενε 'Αστράγγιχτε, ούρέ άρνάνα τού γάλα-
 κτου, πού έχ' πενηνταοχτώ ή οκά, θά σι ταίσουμ!...
 —Κά έπί... ή και άλλιν οι εϋζώνοι μουμουρίζαν...
 —'Αιντε, τού; ελτε, κι δέν έχει παραίσι; τού Κουδέρνου. Τού χρο-
 νου, άν είμαστ καλά!...
 —Λαιμητόμμερα χωρίς άρνά!...
 —Μού φραν-ται ότι θά φάς καμιά ούχτάρα, Φούντα!...
 Οι εϋζώνοι φρατθώθηκαν τού βοδιού.

'Επατέλου, προτιμώτερο ήταν καί τού βοιδινό, και τά μακαρόνια, και τή γελαινίω όκμα, από τήν ούχτάρα!...
 —Καί σκεμμένα τώρα, σάν να καθούτουσαν δίλες ή άμαρτίες και ή ά-
 δικίες τών ανθρώπων στί; πλάτες τους άπάνω, κινήσανε άμήλητο.
 Μά άξερναν, έκει πού βγάναν άπ' τήν άγορά, ό έπιλοχίας; σιάθηνε
 απρός σ' ένα ψάρι, ως πέπτε οκάδες, κατάχαλο. Οι εϋζώνοι άνάπνευ-
 σαν. Θά φάνε, επιτέλου, και άρνί...
 —Δόξα νά εχθ ό Θεός και ό έπιλοχίας!
 —Πόσο, ούρέ, τούτος ού άμνος;
 —Διακόσια πενήντα, κύρ έπιλοχία.
 —Πάρι, ούρέ, δυό Ικατουσταράμα κι
 ξεκομάσει τον!...
 —Μά δέν συμφέρε, κύρ έπιλοχία. Τέσ-
 σερε και τόσο...
 —Τί δέν συμφέρε και ξεσιμφέρε!...
 Διακόσιες εινε ολόκληρουσ μιστός!... Γι-
 νιάνισο, έφρονος, θεουρί; εινε, εινε, καταθεβιά-
 σματα ένα μίνα κι παραπάνω στού μετε-
 βατικό κι δέν παίρνω ούτε οιστές δικαί-
 σιες, κι νά δύοσο ικακόσιες πενήντα γιά
 ένα παλμαρί!...

Και στρεφόμενος στόν Φούντα:
 —'Ελα, πάρε, Φούντα, τόν άμνο κάτ'
 άπ' τήν καπότα σ' κι βάλτουσ στού φούφ-
 νου, ότουσ πρέσ'!...
 —Τι νά μάς κήνη, κύρ Ιπλουχία, ού-
 λουάνω μας, έτούτη ή χαριά;...
 —Τι έτις; Δέν άκουσα καλά τί ελις. Τι νά μού κήνη λιμένα, θε;ς
 νά πής, τούτη ή χαριά;...
 —Καί έπειδή ό Φούνας κατέβασε τά μούτρα τον, σάν νά τού πνιγίκαν
 δια τά καρδιά, ό έπιλοχίας έπρόσθεσε:
 —'Ας εινι, Ιαένα, γιά τόν κόπου σ', θά σ' δώσου νά γλύψης τού
 ταφι!...

Οι άλλοι διαμαρτυρήθηκαν:
 —Κεμιά πισούλα, κύρ Ιπλουχία, κι γιά μάς!...
 —Φραττάρι σ' έχ', ούρέ, τού Κράτου; νά σι ταίξη άρνάνα πού έχ'
 Ιζηνη ή οκά!...
 —'Αμ νά μισούσου λιγάκι, κύρ Ιπλουχία! Λαιμητή ήμερα εινε!...
 Εινι ή άμιαρία, δά, κι' από τού Θεό!...
 'Η πρός τόν Θεόν έπίκλησις μαλάκωσε λιγάκι τού έπιλοχία τήν
 καρδιά.
 —'Αιντε, τραβάτε τώρα, ελτα, κι τά ξαναλέμ', άν μείνη ή ούρά!...
 —Και έστριψε τού μουστάρα τον, θεθείς και άλλιν έπί κεφαλής τών στρα-
 πωτών, πού μουμουρίζαν:
 —Λαιμητόμμερα χωρίς άρνί!...

'Όταν τήν άλλη μέρα καί κοντά τού γίωμα, ό έπιλοχίας, έτοιμος και
 γεμάτος ούρα, πού ήμαε γιά ορεξί... άν κι' αυτή δέν έλεγε ποτέ... πή-
 γε νά αναστρή από τού φρόνον τού ταφι, τού βρήκε άδειαν, δω;ς τών
 τάρου τού Σωτήρος οι 'Εβραίοι!...

—Βρέ ζουλάτα, βρέ κινηματία, βρέ στασια-
 στά!... Ποδ εινε τού άρνί, ούρέ;...
 Οι εϋζώνοι, πασατείνοντες τά βρασιμένα, μέ-
 σα στην καρβάνια, μακαρόνια, με τις μεγάλες
 και χοντρές τού βοδιού κοκαλές, τόν κυττά-
 ζανε ελονικά, με τά πονηρά τους μάτια, σάν
 μιά χροτσαμένωμ και φοβισμένωμ ανυχρόνω;ς
 τοκαλιώων.
 —Γιά πού άρνί μάς λές, κύρ Ιπλουχία;
 —Ού άμνός, ούρέ, πού είχαμ στού φρόνουμ!
 —Στού φρόνουμ εινι, πού θά ειν'!...
 —Δέν ειν' Ιερί, ούρέ, τί έγινε!... Μουνάχα
 τού ταφι ειν' άδειανό!... Τι έγινε τού άρνί,
 ούρέ;...
 —Μ' έξοριμε κι ήμε;ς οι καψέροι, κύρ Ιπλου-
 χία!... 'Ημέρες πούναμ, μπορεί κι ν'...άνα-
 στήρημ! Γιά πάμ γιά νά δοήμ!...
 Και με σκεμμένα τά κεφάλια, πονηρά και με
 νά μάτια γεμάτα ελονοία, τραδήζανε στή

—Μάλιστα, κύριε! 'Εμένα πού με βλέπετε με μιά μελόστητα σκού-
 σα έναν κροκόδειλο κι' αιχμαλωτία έκατο χελώνες! λέει ό Μάρως.
 Και συγκινημένος από τήν άνάμνησι αυτού τού κατοφθωμάτου του,
 άδειασε μοναξ; τού περι χόμονε τού ποτηριού του, τού όλοιο βρισκόταν
 κοντά του, πάνω στό τραπέζι. 'Οι' οι φίλοι του τότε τόν πληροίσαν και
 κρημίστηκαν από τή χείλη του.

—Αυτό σιπέθη, σιπέθηκε ό Μάρως, τόν καιρό πού ήσαν γενικό; άν-
 τιπρόσωπος στήν 'Αφρική τού μέ γάλλου ζαχαροπλαστικού όκου Ρεγκού.
 Μαζύ με τού δειγματολόγ ό μου είχα και μιά μελόστητα, σιπιαλιτέ τού
 καταστήματος Ρεγκού... Ξέρετε, άπ' αυτή τή μελόστητα, τή γήσι α,
 τήν όποια μασάει κανείς με κόπο, γιατί κολλάει στό δόντια. Κότες,
 λουπόν, περιώδενα με τού δειγματολόγί μου, κατά μήκος τής μιά; όχθης
 τού Νειλου, διαν είχα καμιά έκατοστή χελώνες, ή όποίες αναζητούσαν
 ή καμίνε;ς, μέσα στήν άμμο, κάτι γιά να φάνε. 'Ενώ όμως θανατώα
 τού θέαμα όλο, άντελήθηνη με τρώωμ τού με πληροίσει ένας κροκόδειλος.
 Είχε άνοίξει τις μεγάλες μασέλε;ς του και μουδ ίγχε τά μυτερά του δόν-
 τια. 'Αν δέν άπάτουμ, διαλογίστηκα, αυτό; ό κύριος σκαπένη νά με
 καταβροχθίσωμ... Μά δέν ήμουν δά και τόσο άφέλης. Μη ήπακονότα;ς
 λουπόν, παρά μόνο...στό θάρρο;ς μου, βγα-
 ζω άμέσω;ς από τή βαλίτσα μου μιά μ
 λήπτη και πληροίοντα;ς τού τέρα;ς, τού τήν
 έδωσα νά τήν φάν. 'Ο,τι περιμένα, έγινε.
 Και ίδού, άγατσο; μου, ό καλό;ς ό κροκό-
 δειλό;ς μα;ς με τά δόντια κολλημένα και
 κόνοντα;ς άπεγνοσπένε;ς προσπαθίσε;ς ν'
 άνοίξη τού στόμα;ς του... Τού κάκου όμως...
 'Η μελόστητα μου τού κρατούσε τού στόμα;ς
 κλειστό. 'Ετσι, λουπόν, άφού τόν κατέ-
 στησα άκίμνω, τόν σκότωσα εύκολώτατα.
 Κατόπιν κήθησα με τήν ήσυχία μου και
 τόν εγδαρα και με τού δόμα;ς του κατα-
 σκεύασα άργώτερα μιά ταξε; διστική βα-
 λίτσα!...

'Οφθαλμοφανές ότι θά αναστήθη!...

—Και ή χελώνες, Μάρως; τόν ρώτησαν
 τότε οι έκκληριτα φίλα του.
 —Μή βιάζεστε, παιδιά!... τού;ς άπάντησε καθροσαστικά ό Μάρως.
 Θα σάς πώ άμέσω;ς και γι' ούτέ... Λουπόν, διαν ξεσιμφέρω
 με τόν κροκόδειλο, γίρμισα νά δω τί άπύρναν ή χελώνες, και τις βλέ-
 πω, πού λέτι, δίλε;ς άνάσκελα νά τινάξουν τά πά;τια τους. Τι;ς μάζεψα
 τότε μία-μιά, με τήν μεγαλιότερη ενοχλία...
 —Ναί, Μάρως, τόν διέκοψε Έξαφνα κάπου;ς από τού;ς άκροατά;ς του.
 Δέν μάς ελις; όμως πού; βρήθηκαμ δίλε;ς άνάσκελα...
 'Ο Μαρσογιέζο;ς τερατολόγος γέλασε πλατεία.
 —'Απλοστάτα, άπάντησε. 'Η χελώνες τόσο πούδ; χάρηκαν, βλέπον-
 τα;ς νά σκοτώων τόν κροκόδειλο, όστε...έπεισαν άνάσκελα από τά
 γέλια!...

φρονηρόπορτα.
 —'Αδειο τού ταφι! 'Αχινξε ή'ονικά ή κνίσισα τού καμμένου λίπυ;ς,
 πού άπόμεινε.
 —'Από τόν άμνόν, πού ήταν μέσα, δέν ελιξε άπομίνε;ς ούτε ή ούρά!...
 Ούτε κοκαλές, ούτε άλλο τι τεμνήριον εγκλίματος, άπαγογιής, κήθη-
 χε πουθινά, έκει κοντά!... 'Οφθαλμοφανές, κιά, ότι θα...άνε σ' η-
 θη!... Τι άλλο θά γινότανε;...
 Και οι εϋζώνοι, πρό τού θάυματου τής άνα-
 στάσε;ς, σκίψανε τά κεφάλια και σταυροκο-
 πήθηκαν ειλιάθω;ς, μισροτά στό άδειανό ταφι
 τού φρόνουμ:
 —Μεγάλα, θε; μ', τά θάματά σ'!...
 'Ο έπιλοχίας, γεμάτος πείνα και όρηγ—πεί-
 και ό μισός;ς ενό;ς μηνό;ς—παθήκε κι' αυτό;ς έ-
 κεί, μη ξεροντα;ς τί νά κώνη...
 Νά σταυροκοπηθ; και τούτος, πρό τού θά-
 ματου;ς, ή ν' άρπάξη από καταγιή τού βουδρινόα
 και νά τού;ς άλωνίση δίλω;ς!...
 Σάν καλό;ς όμως χριστανό;ς, πού ήσαν, α-
 σθάνθηκε αφινιδίω;ς μέσα του όλο τού μεγαλιό-
 και τήν άγάπη τή θεία τής ήμερα;ς. Κι' έτσι,
 όστε τού σταυρού του έκανε, όστε και τού βουδρι-
 να πήρε νά τού;ς άλωνίση, 'Εσφιξε μονάχα τού
 ζουάρου του και ελις στού;ς εϋζώνου;ς:
 —Μή μείναν, βρέ παιδιά, τίποτα μακαρόνια
 στού καζάνι, γιά νά Πασάσω κι τρώ, ού μαι-
 ρω;ς!...

Οι εϋζώνοι τόν κυττάζανε ελονικά, πασοπεδούτα;ς μέσα στην καρβάνια τά μακαρόνια...